

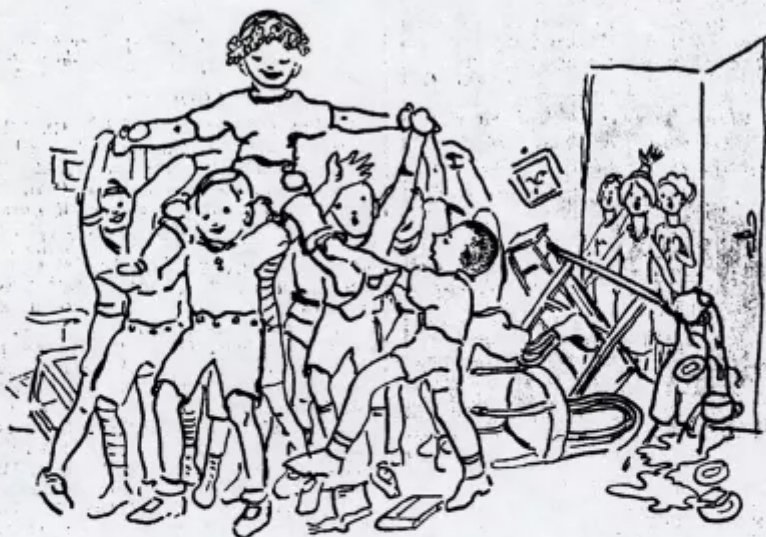
12 Évesen “Az Est” Karikatúrapályázatán

1933. * Vasárnap * május 19.

19.

AZ EST

MISI SZÜLETÉSNAPI ZSÚRJÁN

(Lukács Ágnes rajza)

Tizenkét éves rajzolóművész
Az Est karikatúrapályázatán

Naponta tömegesen érkeznek a rajzok *Az Est* karikatúrapályázatára. Hetek óta tart már ez így, de most, hogy elkezdődött a legjobb pályázatok közlését, még sürűbben özönlenek a karikatúrák. Budapestről, vidékről, külföldről egyaránt hozza a posta a leveleket, amelyeknek borítékján ott a felírás: *»Az Est karikatúrapályázatára«*.

Legjobbnevű művészeink mellett műkedvelő karikaturisták is tömegével küldik persze pályázatokat, amelyek között sok napszemélyre pedig — mint már a pályázat kiírásakor jelentettük — nem akadlya a nyeresnek, mert a rosszul megrajzolt jó ötletet rajzolómunkatársaink átirajzolják és az így is résztvehet a versenyen.

A beérkezett pályázatok közül ma kivételesen kettőt közlünk: még pedig

legfiatalabb pályázónaknak, egy tizenkét éves kisleánynak két rajzát.

Néhány nappal ezelőtt *Az Est* hízómatinéjével kapcsolatban már közöltük egy rajzát Lukács Ágnesnek, aki felnőt, kész művészeknek is becslétre való biztossággal és ötletességgel kezeli a ceruzáját.

Mikor első rajzait édesapja kíséretében személyesen behozta a szerkesztőségbe, bevalljuk, egy kicsit kételkedve csóváltuk a fejünket. Csakugyan egyedül, segítség nélkül rajzolta ezeket ez a matróruhás kis gimnazistalány, aki persze még egyáltalán nem is tanulhatott komolyan rajzolni!

Leültettük az asztalhoz, papírokat, ceruzát adtunk a kezébe, megkértük, rajzoljon előttünk. És ekkor Lukács Ágnes ugyanúgy fogott hozzá a rajzhoz, mint ahogy az ősi divatot ismerő székely meg matyó

asszonyok a gyönyörű népi hímzéseket, mintákat előrajzolják, írják. Az alsó bal sarokban kezdte, húzta gyorsan, ösztönös biztossággal a vonalakat és amikor a felső jobb sarokba érkezett, kész volt a rajz.

Kedves volt, tréfás volt, kifejező volt, rengeteg megfigyelés, őszinte, gyermekes humor volt benne és valóban bámulatos volt a technikai fejlettség, amivel percek alatt elkészült.

LUKÁCS ÁGNES

Lukács Ágnes III. oszt. tan. azok közé való, akiket csodagyerekeknek szoktak nevezni. Ami annyit jelent, hogy ha nagyon sokat tanul és nagyon lelkiismeretesen dolgozik, akkor kitűnő művész lehet belőle. Egyelőre bizonyos az, hogy ösztönös, öntudatlan, titokzatos tehetsége meglepő eredményeket ér el. Est bizonyítja ez a két rajza is.

Tizenkét-tizenhárom éves voltam, amikor Az Est-lapoknak volt egyszer egy karikatúraversenye, és a papám azt találta ki, hogy vigyük be oda a rajzaimat. Be is vittük, én is velem mentem a szerkesztőségbe. Ott is nagy sikert arattak a rajzok, és mindjárt meg is jelentek a március kilencediki számban, néhány másik rajz pedig a március tizenkilencedikében. Egy cikk is megjelent rólam, le is fényképeztek, amint éppen rajzolok, és ki van dugva a nyelvem.

A Nemzeti Szalonban 1935-ben gyermekművészek rajzaiból rendeztek egy kiállítást, és az én rajzaim is ott voltak -- akkor tizenöt éves voltam. Az "Ünnep" című lap karácsonyi száma is közölte ebben az évben egy rajzomat.

A "Schmetterling" [Pillangó] egy német gyereklap volt, és az járt nekem. Apám kettős anyanyelvű volt -- apai nagyanyám zsidó volt, de német nyelvterületen élt --, és hogy tudjak németül, ezt az újságot megrendelték nekem a szüleim. Ehhez a laphoz is küldtem be rajzot még elemista koromban, és volt, ami megjelent.

Apám rendszeresen járt rajzolni, és a középiskolai tanulmányaim vége felé, az érettségi előtti időkből én is jártam vele ugyanoda, ahova ő, Gallé Tiborhoz, aki egy jó festő volt. Gallé a Bulyovszky utcában lakott, ott volt műterme, és odajártunk rajzolni apámmal együtt hetente egyszer vagy kétszer -- amikor modell volt.

Aztán a főiskola előtt volt egy előkészítő tanfolyam, hogy sikerüljön bejutni a főiskolára. Ennek az előkészítő tanfolyamnak a végén kellett egy dolgozatot írni, és ez egyben pályázat is volt: Hogyan rajzolom a fejet és az aktot? -- ez volt a címe. Én ezt megnyertem, az én dolgozatom tetszett legjobban a Gallénak.

Ezután jött a felvételi. Azt hiszem, az évfolyamomban én voltam az egyetlen zsidó a numerus clausus miatt -- de nem is jelentkezett oda olyan sok zsidó. Emlékszem, hogy amikor a felvételi lezajlott, nem is mentem el az eredményhirdetésre; mert a numerus clausus miatt nem nagyon hittem benne, hogy fölvesznek. De aztán délután, amikor arra jártunk, mégis bementem és megnéztem. Akkor ki volt már téve, hogy kiket vettek föl, és meglepetten láttam, hogy engem is fölvettek.